

[Tove Lindbo Larsen]

Ministeren talte i sin svartale til ordføreren om forskningsresultater, som skulle gå med ind i et fremtidigt arbejde og fortælle os noget om børns og unges adfærd.

Jeg har i Ugeskrift for Læger for den 26. januar 1987 læst om to forskere, der omtaler en undersøgelse, der relaterer sig til WHO's program »Sundhed for alle år 2000«. Formålet var at studere børns sundhedsadfærd, dens sammenhæng med børns erfaringer, livsstil, materielle og kulturelle livsvilkår. Resultatet var meget forstemmende, for det viste sig, at trivselsproblemer i forbindelse med helbredet er udbredt blandt børn fra 11 til 15 år.

Jeg vil bede ministeren om at være opmærksom på dette referat af de to forskere. Jeg mener, det er vigtigt set i forhold til, at denne regering har skåret ned på skolelægeordningerne. Når man har en chance for at løse nogle problemer for børn, der er på vej ud af den skolepligtige alder, bør man også tage et fornødent hensyn til det.

Jeg vil bede ministeren om at tale med indenrigsministeren om dette, for det er vist dér, det hører hjemme, sådan at man også er opmærksom på de problemer i sundhedsmæssig henseende.

Jytte Andersen (S):

Jeg erklærer mig fuldstændig enig med socialministeren i, at det er godt, at vi har diskuteret børn i dag. Det er godt, at vi har brugt 4½ time til at diskutere børn. Men vi er jo ikke færdige endnu, for nu skal vi til den mere forpligtende diskussion i forhold til at få bundet nogle af disse tanker op i konkrete beslutninger.

For os, der sad og lyttede – der var flere, end der plejer at være – til socialministerens besvarelse, er der ingen tvivl om, at vi har en socialminister, som føler meget varmt for børnene, giver specielt udtryk for sin varme og sit engagement i forbindelse med nedsættelse af udvalg, men det er ikke nok.

Vi er et beslutningstagende forum. Vi er hverken en studiekreds eller et forsamlingshus. Det er nødvendigt at fremføre holdninger fra denne talerstol, men det er også nødvendigt at nå frem til nogle forpligtende konkrete beslutninger.

Vi synes, det er lidt spagfærdigt og uforpligtende – undskyld jeg siger det – at sige til

forældre, der i dag står med nogle helt akutte og basale problemer i dagligdagen, nemlig problemer med at få passet børnene, om der overhovedet er voksenkontakter nok i dagligdagen, med at få råd til at bruge en daginstitution, at vi skal have plankeværkerne ned, hvad vi alle sammen er enige i.

Spørgsmålet er, hvordan vi både bevarer den forpligtende del i forhold til de problemer, der er i dag, og får den nyudvikling, som vi heldigvis er enige om, i hvert fald på overfladeplanet.

Her vil vi være opmærksomme på, at det ikke kommer til at gå, ligesom det gik med skolefritidsordningerne, hvor det alt for mange steder er blevet for dårlige tilbud. Det håber jeg – jeg kan se, at ministeren nikker – at vi sikrer ikke sker på daginstitutionsområdet.

Skulle vi prøve at prioritere vore børn, spørger ministeren. Det skal vi ikke bare prøve, det skal vi. Det er simpelt hen piskende nødvendigt. De signaler, der er til os i pressen, i debatten om børn og familie, siger helt klart, at vi ikke bare skal prøve at prioritere børn og unge. Vi skal gøre det, hvis vi vil være den næste generation bekendt, hvis vi vil kunne se dem i øjnene, og hvis vi vil skabe et samfund, hvor de kan lide os.

Ministeren var inde på: hvorfor har de nogle andre holdninger end det, vi gør os forestillinger om? Det har mange unge, fordi voksengenerationen har svigtet på tid, har svigtet på følelser, og som ministeren sagde, er der også svigt i velstillede familier. Der er svigt på kulturelt fællesskab, der er svigt på kærlighed, for nu at nævne noget, som i hvert fald børnene har et kolossalt behov for – ja, vi andre har det for øvrigt også, men det er jo ikke det, vi diskuterer i dag.

Jeg vil godt spørge ministeren vedrørende disse 5.000 kr., om hun kunne komme med nogle forslag eller nogle synspunkter, der beskriver, hvor i alverden man finder det arbejdsmarked, hvor det kan lade sig gøre. Kan det lade sig gøre for ministeren at købe sig frihed, hvis hun spørger statsministeren om lov, for disse 5.000 kr.? Vores arbejdsmarked er anderledes indrettet, end vi bryder os om at tænke på. Når vi kigger på det med børneøjne, konstaterer vi, at det er mere stift, mere uhandy, og det er rationelle økonomiske betragtninger, der altid vinder over børnene.